

ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොළ සහ අවිධිමත් ණය

ශ්‍රී ලංකාවේ සමස්ත ජනගහණයෙන් 75% ක් සමඟ ජීවත් වන්නේ ග්‍රාමීය ප්‍රදේශ කුලය. ඕනිස් හා භෞතික සම්පත් වලින් වැඩි ප්‍රමාණයක් හිමි වනුයේ ද ග්‍රාමීය අංශයටය. මේ අංශයේ සවිනිත සම්පත් පූර්ණ උපයෝජනයට නොගැනීම සහ තවමත් ප්‍රයෝජනයට නොගත් සම්පත් විශාල වශයෙන් පැවතීමත් ග්‍රාමීය අංශයේ වැදගත්කම තවදුරටත් කීවූ කරයි. 1978 වර්ෂයේ දී

මින් පෙනී යයි. මෙම තත්ත්වය පවා අදාල වනුයේ වඩාත් විශාල ගොවීන් සඳහා ය. කුඩා ගොවීන්ට එවැනි සුළු ප්‍රමාණයක් ඉතිරි කිරීමේ හැකියාවක් වත් තිබේ යයි කීම ඉතාමත් අපහසු ය. වර්ෂ 30 කට පසු, ජනගහණයෙහි සහ මිලෙහි ඉහල නැගීමත් සමගම කුඩා ගොවීන්ගේ තත්ත්වය නිසැකයෙන්ම අයහපත් වී ඇත. එමනිසා ග්‍රාමීය කෘෂි කර්මාන්ත මෙන්ම සුළු කර්මාන්ත

මුදල් වෙළඳපොළ වර්තමානයේ දී හඳුන්වනු ලබන්නෙමු. එම අවිධිමත් ණය මූලාශ්‍ර පිළිබඳව වැඩි අවධානයක් යොමු කරමින් ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොළ පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීම වඩාත් කාලෝචිතය.

ග්‍රාමීය ණය සැපයුම :

ග්‍රාමීය සමාජය දෙස විමර්ශණාත්මකව බලන විට මූල්‍ය සම්පත් ලබා දිය යුතු ජන කොටස් 03 ක් මූලිකව හඳුනා ගත හැක.

එනම්,

- i. තමන්ගේ ජීවිතාව ගෙන යාම සඳහා අවශ්‍ය මූලික ධනය සපයා ගැනීමට අපොහොසත් පිරිස.
- ii. නිරන්තරයෙන් ගෙන යන ජීවන ව්‍යාප්තිය පවත්වා ගෙන යාමට මූල්‍ය සම්පත් ප්‍රමාණවත් නමුත් කුඩා කර්මාන්තයක් ආරම්භ කිරීමට මූලික ධනය නොමැති පිරිස.
- iii. පරම්පරාවෙන් ගෙන යන වෘත්තීය පවත්වා ගෙන යාමට ශක්‍යතාවයක් තිබෙන නමුත් කාලීනව හැඩ ගස්වා ඉදිරියට ව්‍යාපාරය වැඩි දියුණු කර ගෙන යාමට හැකියාවක් නොමැති පිරිස.

ග්‍රාමීය අංශයේ පවතින සම්පත් පූර්ණ උපයෝජනයට නොගැනීම සහ තවමත් ප්‍රයෝජනයට නොගත් සම්පත් විශාල වශයෙන් පැවතීමත් ග්‍රාමීය අංශයේ වැදගත්කම තව දුරටත් තීව්‍ර කරයි

ආහාර මුද්දර ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා රජය මගින් කරනු ලැබූ සමීක්‍ෂණයෙන් පෙනී ගියේ ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහණයෙන් අඩකටත් වඩා එනම් 70,00,000 පමණ දෙනා රු. 300/- කට පහල මාසික ආදායමක් ලබන බවකි. මෙයින් පෙනී යන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ මුළු ජනගහණයෙන් අඩකටත් වඩා දරිද්‍රතා කඩ ඉමේ (Poverty line) හෝ ඊටත් පහල සිටින බවයි. මොවුන් වැඩි පිරිසක් ග්‍රාමීය ප්‍රදේශ කුල ජීවත් වන අතර ශ්‍රී ලංකාව සංවර්ධනය කිරීමේ ප්‍රයත්නයේ දී අතිශය වැදගත් ස්ථානයක් ග්‍රාමීය අංශයට හිමිවේ. එනම් උණ උපයෝජනයට ලක් වූ සහ උපයෝජනයට ලක් නොවූ සම්පත් සම්භාරයක් මෙම අංශයේ පැවතීම හේතුවෙනි. ග්‍රාමීය කෘෂි කර්මාන්ත සංවර්ධනයත් සමගම ග්‍රාමීය කර්මාන්ත ක්‍ෂේත්‍රයද සමාන්තරව ගමන් කරවීමේ හැකියාව ලැබෙන අතර ඒ තුළින් ග්‍රාමීය අසංවර්ධිත ස්වරූපය වෙනස් කිරීමට පුළුවන.

අංශය සංවර්ධනය කිරීමේ හැකියාව ඇති කිරීම සඳහා අමතර ප්‍රාග්ධන පහසුකම් 'ණය' මගින් සැලසීමට සිදු වේ. නමුත් පවතින ස්ථාවර වනුයේ ග්‍රාමීය ජනතාවට සිය නිෂ්පාදන හැකියාව ඇති කිරීම සඳහා අවශ්‍ය, මැදි හා දිගු කාලීන ණය මුදල් සාර්ථක ලෙස ග්‍රාමීය අංශය වෙත ගලා නොයන බවයි. වර්තමානයේ රාජ්‍ය අංශය මගින් මේ සම්බන්ධ විවිධාකාර උත්සාහයන් ගනු ලැබීම දක්නට තිබුණි. එහෙත් බලාපොරොත්තු වූ අරමුණ මෙතෙක් සාර්ථකව ඉටු වී නොමැත.

ග්‍රාමීය ගොවි ජනතාවගේ අවශ්‍යතා උදෙසා සාධාරණ පොලියකට ණය සැපයීමේ ක්‍රමයක් ආරම්භ වූයේ 1947 දීය.

නමුත් අප අතීතය විමසා බැලීමේදී ශ්‍රී ලාංකිකයන් ඉතා සරළ ආර්ථිකමය දිවි පෙවෙකක් ගත කල 19 වන ශත වර්ෂයේ මුල් භාගයේ පවා සිය දෛනික ජීවිතයේ ඇති වූ මුදල් අවශ්‍යතාවයන් සපුරා ගත් විවිධ වූ ක්‍රමයන් හඳුනා ගත හැකිය. යටත් විජිත යුගය හා අනතුරුව තිදහස ලැබීමත් රටේ ජනගහණය වැඩි වීම මෙන්ම ආර්ථිකය පුළුල් වීමත් සමගම මෙම ක්‍රමයන් ද නවීකරණය වෙමින් වර්තමාන ජන සමාජය තුළ දක්නට ලැබේ. ආයතනික නොවන පුළුල් වෙළඳපොළ හා අවිධිමත් මුදල් වෙළඳපොළ යන මේ නම් වලින් අප මෙම

ඉහත ලක්ෂණ වලින් සමන්විත ග්‍රාමීය අංශය මූල්‍යකරණය කිරීමෙහි ලා මූල්‍ය ආයතනවල මැදිහත්වීම් තුළින් විශේෂ කාර්යක් ඉටු කල හැක. නමුත් ග්‍රාමීය ජනතාවගේ ණය අවශ්‍යතාවයන් පිළිබඳ සලකා බලන කල්හි එම අංශයට ණය සැපයීම සංකීර්ණ ගැටළුවකි. කෘෂි ණය යටතේ ඔවුන්ට ඉඩකඩම් මිලදී ගැනීම, කෘෂිකාර්මික යන්ත්‍ර උපකරණ මිලදී ගැනීම, ගොවිපොල සතුන් මිලදී ගැනීම වැනි දේ සඳහා අවශ්‍ය දිගු කාලීන ණයන්, බීජ, පොහොර, කෘෂි රසායනික ද්‍රව්‍ය වැනි යෙදවුම් ලබා ගැනීම සඳහා කෙටි කාලීන

ණයත්, කෘෂි කාර්මික නොවන ණය යටතේ ස්වයං රැකියා, ගෞරව දොර අවශ්‍යතා මිලදී ගැනීම සහ නිවාස ඉදි කිරීම, අධ්‍යාපන උත්සව ආදී කටයුතු සඳහා දිගු කාලීන හා කෙටිකාලීන ණය අවශ්‍යතාවයන් ඇති වේ.

ග්‍රාමීය ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය නංවාලීම සහ දුප්පතුන්ට සහන සැලසීම තුනවන ලෝකයේ සංවර්ධන උපාය මාර්ගයේ කොටසක් ලෙස 1950 ගණන්වල ආරම්භයේ සිටම අවධාරණය කරනු ලැබූ කරුණකි. ශ්‍රී ලංකාවේ ණය සපයන මූලාශ්‍ර ප්‍රධාන වශයෙන් විධිමත් සහ අවිධිමත් වශයෙන් ප්‍රධාන කොටස් දෙකක් යටතේ සාකච්ඡා කල හැක. ආයතනික තැනහොත් විධිමත් අංශය වූ කළි සංවිධානය වූ තුනන අංශය වන අතර, එයට දේශීය වාණිජ බැංකු හා සමුපකාර ග්‍රාමීය බැංකු පද්ධතියත්, ඊට අමතරව රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන හා අර්ධ රාජ්‍ය නොවන ආයතනත් ඇතුළත් වේ. ආයතනික නොවන ණය අංශය නොහොත් අවිධිමත් අංශය ලෙස වෘත්තීය ණය දෙන්නන්, අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන්, ඉඩම් හිමියන් හා නැදූයන් යන පිරිස අයත් වේ.

විශේෂයෙන් ග්‍රාමීය ගොවි ජනතාවගේ අවශ්‍යතා උදෙසා සාධාරණ පොලියකට ණය සැපයීමේ ක්‍රමයක් ආරම්භ වූයේ 1947 දීය. ඉන් පසු ඉඩම් කොමසාරිස් දෙපාර්තමේන්තුවත් 1957 වන විට ගොවිජන සේවා දෙපාර්තමේන්තුවත් ඒ සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කරනු දක්නට ලැබුනද ග්‍රාමීය ණය සැපයීම සඳහා ආයතනික අංශයේ පුළුල් දායකත්වයක් දක්නට නොලැබුණි. සෑම විටම සංවිධිත හා කාර්යක්ෂම අංශයක් ලෙස ඉතිරිකිරීම් හා ණය සැපයීම් කරනු ලැබුයේ නාගරික සමාජය තුළය. සම්ප්‍රදායික බැංකු ක්‍රම හරහා තම ණය අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීමේදී විවිධ ගැටළු සහගත තත්ත්වයන් ඇති වීම නිසා ඉහළ පොලී අනුපාතයක් සමග වුවද ආයතනික නොවන අංශ කෙරේ යොමු වීමක් ග්‍රාමීය අංශය තුළ දැකිය හැකිය.

ග්‍රාමීය ණය ලබා ගැනීමේ ප්‍රධාන මූලාශ්‍ර පිළිබඳ විමසා බලන විට පැහැදිලි වන්නේ මුල් කාලීනව විධිමත් නොවන අංශය වැදගත් වූ බවයි. ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් 1957 දී පවත්වන ලද ග්‍රාමීය ණය පිළිබඳ පර්යේෂණ වාර්තාවට අනුව ආයතනික ණය ලබා ගෙන ඇත්තේ 7.8% කි. ආයතනික නොවන ණය ප්‍රතිශතය 92%කි. 1963 පාරිභෝගික මූල්‍ය සමීක්ෂණ වාර්තාව අනුව ආයතනික ණය ලබා ගැනීම

වගු අංක 01

1957 - 69 වර්ෂවල ණය සපයාදීම පිළිබඳ මූලාශ්‍ර

ආයතනික	ණය ලබා ගැනීමේ ප්‍රතිශතය	
	1957	1969
රජය	2.6	8.9
සමුපකාර කෘෂි නිෂ්පාදන විකුණුම්	4.1	3.5
වාණිජ බැංකුව	1.1	6.7
වෙනත් මූල්‍ය ආයතන	-	6.7
මුළු ආයතනික ණය	7.8	25.0
ආයතනික නොවන		
වෘත්තීය ණය දෙන්නන්	13.4	11.0
අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන්	-	17.8
ඉඩම් හිමියන්	8.0	0.7
නිෂ්පාදන වෙළඳුන් හා කොමිස් නියෝජිතයන්	4.1	1.5
කඩ හිමියන්	7.4	14.3
නැදූ හිතමිතුරන්	44.2	29.8
වෙනත්	13.0	3.9
මුළු ආයතනික නොවන ණය එකතුව	92.3	75.0
මූලාශ්‍රය : ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුව - ග්‍රාමීය ණය පිළිබඳ සමීක්ෂණය - 1957, 1969		

12.1% ක් වූ අතර ආයතනික නොවන ණය ලබා ගැනීම 88% දක්වා පහළ ගොස් ඇතත් එහිදී ද වැදගත් තැනක් හිමි කර ගෙන ඇත්තේ ආයතනික නොවන මූලාශ්‍රයන්ය. 1969 වර්ෂයේ දී ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් පෙන්වා දී ඇති පරිදි ආයතනික ණය ප්‍රමාණය 25% දක්වා ඉහළ ගොස් ඇති අතර ආයතනික නොවන ණය ප්‍රමාණය 75% කි. 1975/76 ණයගැති භාවය පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකු සමීක්ෂණය අනුව ආයතනික ණය ප්‍රමාණය 54.6% ක් වන අතර ආයතනික නොවන ණය ප්‍රමාණය 45.4%කි. ක්‍රමානුකූලව බැංකු කටයුතු ග්‍රාමීය සමාජය තුළ පුළුල් වීමත් සමග ආයතනික ණය මූලාශ්‍රවල වැදගත් කමේ පැහැදිලි වැඩිවීමක් දක්නට නොමැත. 1984/85 වර්ෂයේ ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් සිදු කල ආර්ථික කටයුතු පිළිබඳ සමීක්ෂණය පෙන්වා දෙන පරිදි ග්‍රාමීය සමාජය තුළ ආයතනික ණය ලබා ගැනීම 9.8% කි. ආයතනික නොවන මූලාශ්‍ර 52% කි. මේ අනුව පැහැදිලි වනුයේ ආයතනික නොවන අංශය කඩමත් ග්‍රාමීය අංශයේ ප්‍රධාන ණය සපයන මූලාශ්‍රය බවට පත් වී ඇති ආකාරයයි.

ආයතනික නොවන මුදල් වෙළඳපොල පිළිබඳව කථා කරන විට ආයතනික නොවන මූලාශ්‍රයන් ලෙස වෘත්තීය ණය දෙන්නන්, අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන්, ඉඩම් හිමියන්, වෙළඳුන් හා කොමිස් නියෝජිතයන්, කඩ හිමියන්, නැදූ හිතමිතුරන් හා වෙනත් ණය සපයන මාර්ගයන් අයත් වන බව දැකිය හැකිය.

අවිධිමත් ණය වෙළඳපොල තුළ ණය සපයන ප්‍රධාන මූලාශ්‍රයන් ලෙස නැදූ හිත මිතුරන් මූලික ස්ථානයක් හිමි කර ගනු ලබයි. ඉහත සංඛ්‍යා වගුවට අනුව 1957 දී 44.2% ක් හා 1969 දී 29.8% ක ඉහළ අගයක් ගනු ලැබ ඇත. 1975/76 ණයගැති භාවය පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකු වාර්තාවට අනුව මුදල් ණයට දෙන්නන් 30.3% කි. පොලී රහිත ණය දෙන්නන් 13.3% කි. එසේම ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් 1984/85 කරත් ලද ශාඛස්ථ ආර්ථික කටයුතු සමීක්ෂණයෙන් ද හෙලි වූයේ ග්‍රාමීය සමාජය තුළ මුදල් ණයට දෙන්නන් විසින් ලබා දී ඇති ණය ප්‍රමාණය 28.3% ක් වන අතර 19.3% ක් වෙනත් පුද්ගලයින් විසින් සපයා ඇති බවයි.

ඉහත සංඛ්‍යා ලේඛණ අනුව නවදුරටත් පැහැදිලි වනුයේ ආයතනික නොවන ණය සැපයීමේදී තද දැ හිතමිතුරන් සැපයූ ණය ප්‍රමාණය ඉහළ අගයක් ගන්නා බවයි.

ගොවියා ණය සපයනු ලබන වෙළඳුන්ගේ හෝ ඉඩම් හිමියාගේ ණය කරුවෙකු බවට පත් වී ඇති ආකාරයක් දක්නට ලැබේ.

හැකිවීම යන කරුණු බලපානු ලබයි. විශේෂයෙන් තම පාරිභෝගික අවශ්‍යතා හා පුද්ගල ආපදා වලදී ඉතා පහසුවෙන් ණය ලබා ගැනීමට හැකිවීම මූලිකවම මේ සඳහා බලපා ඇති කරුණකි.

ආයතනික නොවන ණය මූලාශ්‍රවල ප්‍රති විපාක හා යෝජනා :

ග්‍රාමීය ජන ජීවිතයේ සමීප අංශයක් වන මෙම සම්ප්‍රදායික ණය ක්‍රම ගැමි ජනතාවගේ සමාජ-ආර්ථික රටාවේ විශේෂ අංගයක් බවට පත්ව ඇත. මෙම තත්ත්වය ආර්ථිකය තුළ ක්‍රියාත්මක වීම තුළ අහිතකර ප්‍රතිවිපාක රැසක් මතු කරනු ලබයි.

ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපල තුළ අවිධිමත් ණය ගනුදෙනු වලදී අය කරනු ලබන පොලී අනුපාතිකයන් විවිධ අගයක් ගනී. එය බොහෝ විට මාසිකව හෝ වෙනත් කාල පදනම් කර ගනු ලැබීමක් දැකිය හැකිය. උදා: කන්නයකට බොහෝ විට අය කරනු ලබන පොලී අනුපාතිකය ණය දෙන්නාගේ කැමැත්ත මත සිදු වේ. එය සෑම විටම ඉහල පොලී අනුපාතයක් විය හැක. උදා: 20% ක් දක්වා විය හැක. මෙසේ ඉහල පොලී අනුපාතයක් ඇති වීම සඳහා කරුණු කිහිපයක් බලපානු ලබයි. මුදලේ ආවස්ථික වියදම ඉහල යාම, පොලී අනුපාතය ඉහල යාම සඳහා බලපානු ලැබේ. මෙහිදී මුදල් සැපයීම සඳහා මුදල් ණයට දෙන්නා ලග ප්‍රමාණවත් මුදල් තබා ගැනීමට සිදු වේ. එහිදී මුදල් ලග තබා ගැනීමට ණයට දෙන පුද්ගලයාට පිරිවැයක් ලෙස සලකන අතර එය ණයට ගනු ලබන්නන් හට පැවරීමක් ද එමගින් සිදු වේ. එහිදී මුදල් ප්‍රමාණය මෙන්ම කාලය යන කරුණු පොලී අනුපාතය කෙරෙහි බලපානු ලබයි. එම තත්ත්වය ණය ලබා ගන්නා හට පැවරීමක් කරනු ලැබීම

අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන් අතර පාසල් ගුරුවරු, සමූපකාර කළමනාකරු වැනි රජයේ සේවකයන් වැනි පිරිස් හඳුනා ගත හැකිය.

1975/84 කාල පරිච්ඡේදය තුළ ද මවුන්ගේ වැදගත්කම වඩාත් කැපී පෙනේ. වර්තමානයේ ද එම තත්ත්වය ඒ ආකාරයෙන්ම පවතින බව සමීක්ෂණ වලින් හෙලි වී ඇත. වෘත්තීය ණය දෙන්නන් ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල වැදගත් තැනක් උසුලන අතර අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන් ද වැදගත් ස්ථානයක් හිමි කරගෙන ඇත. අර්ධ වෘත්තීය ණය දෙන්නන් අතර පාසල් ගුරුවරු, සමූපකාර කළමනාකරු, වැනි රජයේ සේවකයන් වැනි පිරිස් හඳුනා ගත හැකිය. තමුත් තද දැ හිත මිතුරන් හා කඩ හිමියන් මගින් ලබා ගන්නා ණය සමග සසඳන කල්හි දී අඩු අගයක් ගනු ලබයි.

ආයතනික නොවන ණය කෙරෙහි ඇති ඉල්ලුම :

ග්‍රාමීය සමාජය තුළ විධිමත් නොවන ණය ලබා ගැනීම සඳහා යොමු වීම කෙරෙහි බලපානු ලබන කරුණු කිහිපයකි. පර්යේෂණ මගින් සොයා ගෙන ඇති පරිදි ග්‍රාමීය සමාජය තුළ විධිමත් අංශය තුළ බැංකු සමග ගනුදෙනු කිරීමේදී පැන නගින ගැටළු මෙහිදී වැදගත් තැනක් ගනු ලබයි. බැංකුවකින් ණය ලබා ගැනීමේදී ඒ සඳහා කාලය දැඩි ලෙස බලපානු ලබයි. විශේෂයෙන් ග්‍රාමීය ගොවි ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවයන් සඳහා අවශ්‍ය වේලාවට ණය සපයා ගැනීමේ අපහසුව, බැංකු වලට යාමට සිදු වන වාර ගණන, පහසු පරිදි ගෙවීමට ඇති නොහැකියාව, ආකෘති පත්‍ර පිරවීමට සිදුවීම, ඇපකරයන් වශයෙන් තම ඉඩම් හා දේපල තැබීමට සිදු වීම, නිලධාරීන් සමග සාකච්ඡා කිරීමට ඇති බිය, බැංකු කටයුතු පිළිබඳ පැහැදිලි අවබෝධයක් නොතිබීම වැනි කරුණු සෘජුවම බලපානු ලැබේ.

මෙම තත්ත්වය තුළ බැංකු සමග ගනුදෙනු කිරීම තරයට සාපේක්ෂව ග්‍රාමීය අංශය තුළ මඳ වශයෙන් දක්නට ලැබේ. තවද එයටම අවිධිමත් අංශය කෙරෙහි යොමු වීමට ද බලපානු ලබයි. ඉහත පෙන්වා දුන් පරිදි වර්තමානයේ වුවද ග්‍රාමීය සමාජය තුළ

ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොළ තුළ වැදගත් මූල්‍ය සම්පාදකයින් අතර වෙළඳුන්, වතු හිමියන්, සංචාරක වෙළඳුන් වැදගත් තැනක් උසුලනු ලබයි. වෙළඳුන් විසින් සපයනු ලබන ණය වලින් වැඩි ප්‍රමාණයක් සපයනු ලබනුයේ ද්‍රව්‍යමය ආකාරයෙනි. මෙහිදී ආහාර හා අනෙකුත් පාරිභෝගික අවශ්‍යතාවයන් සඳහා සපයනු ලබන ණය වැදගත් තැනක් ගනු ලබයි. ණය හිමියන් එය තමන්ට කරනු ලබන උපකාරයක් ලෙස පැවතිය ද ණය තුළ අන්තර්ගතව ඇති වක්‍ර පොලිය ඉහල තත්ත්වයක පවතී.

ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොළ තුළ කඩ හිමියන් වතු හිමියන්, සංචාරක වෙළඳුන්, කොටස් ඒජන්තවරුන් ණය සැපයීමේදී වැදගත් තැනක් හිමි කර ගෙන ඇති ආකාරය වර්තමානය තුළ දැකිය හැකි ලක්ෂණයකි. කෘෂි කාර්මික කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය ණය සම්පාදනය කිරීමේදී මවුන්ගේ මැදිහත් වීම (උදා: මහවැලි ජනපද තුළ වෙළඳුන්ගේ මැදිහත් වීම) සෘජුවම දක්නට ලැබේ. එය බිම් සකස් කිරීමේ සිට අස්වනු නෙලා ගැනීම දක්වා සෑම අවස්ථාවකදීම අවශ්‍ය කෘෂි උපකරණ, පොහොර, කෘෂි රසායනික අවශ්‍යතා සඳහා ණය, ද්‍රව්‍යමය හෝ මුදල් වශයෙන් සපයනු ලැබේ. එය ණය ආපසු ගෙවීම තම අස්වනු වලින් කරනු ලබයි. මෙම තත්ත්වයන් තුළ වර්තමානයේ

මුදලේ ආවස්ථික වියදම ඉහළ යාම, පොලී අනුපාතය ඉහළ යාම සඳහා බලපානු ලැබේ.

බැංකු කටයුතු පුළුල් වුවද විධිමත් නොවන අංශය කෙරෙහි යොමු වීම නොවැලැක්විය හැකි කරුණක් බවට පත් වී ඇත. එසේම ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොළ තුළ අවිධිමත් ණය ලබා ගැනීම සඳහා යොමු වීම කෙරෙහි සුලු ඇපකරයක් හෝ ඇපකරයක් අවශ්‍ය නොවීම, ආකෘති පත්‍ර පිරවීමක් අවශ්‍ය නොවීම, කිසිම ප්‍රශ්න කිරීමකින් තොරව තම අවශ්‍යතා අනුව නියමිත කාලයක් තුළ ලබා ගැනීමට

අහිතකර ප්‍රති විපාකයක් ලෙස පෙන්වා දීමට පුළුවන.

එසේම ආපසු ගෙවීමට ඇති අවදානම පොලී අනුපාතිකය ඉහල යාම සඳහා බලපානු ලබන තවත් කරුණකි. එනම් ගෙවීම් පැහැර හැරීමයි. එසේ වුවත් පොදු මතය වී ඇත්තේ ග්‍රාමීය මුදල් ණයට දෙන්නාට ඇති බලය නිසා මවුන් ණය

පැහැර හැරිය විට නීතියට පිටින් වුව ද ක්‍රියාත්මක වන ස්වරූපයකි.

ණය සඳහා ඇති ඉල්ලුම වැඩි වූ විට එය පොලී අනුපාතය ඉහල දැමීම සඳහා බලපානු ලබයි. එසේ වුවද ඔවුන් ආයතනික නොවන මාර්ගයන් කෙරේ යොමු වී සිටී. එමනිසා ඔවුන්ගෙන් අධික පොලියකට වුවද ණය ලබා ගැනීමට ජනතාව උත්සුක වීම තුළ ගැටළු කිහිපයකට මුහුණදීමට සිදු විය හැක. බොහෝ විට ග්‍රාමීය අඩු ආදායම් පවුල්වල ආදායම ඉහල නොවන අතර ස්ථිර එකක් ද නොවේ. මේ හේතුවෙන් ලබා ගත් ණය මුදල් ආපසු ගෙවීමේදී අදාල පොලිය සමඟ ගෙවීම දුෂ්කර කාර්යයකි. ග්‍රාමීය ජනතාව යැපුම් මට්ටමේ ජීවත් වන්නන් වන අතර ඔවුන්ගේ නිෂ්පාදනවල අතිරික්තයක් ද නොමැත. බොහෝ අවස්ථාවල කලින් ගත් ණය ගෙවීම සඳහා තවත් පුද්ගලයෙකුට ණය වීම බහුලව දැකිය හැකිය. එය ඔවුන් ණය බරින් සැමදා ගිලී පවතින තත්ත්වයට ඇද වැටීමකි. බොහෝ අවස්ථාවල සම්පූර්ණ වලින් හෙලි වී ඇති කරුණු අනුව තම ණය ගෙවීමට අපහසු වූ අවස්ථාවල තම දේපල පවා, ගෘහ උපකරණ වැනි පරිභෝජන භාණ්ඩ පවා උකස් කිරීම හෝ අදාල ණය හිමියාට පවරා දීම එදා මෙත්ම අද ද දක්නට ලැබේ. මෙම තත්ත්වය ග්‍රාමීය ආර්ථික සංවර්ධනයේ ගැටළුවක්ව පවතී.

කරනු ලබයි. එසේම තමන් ලබන ආදායම එකවර මාසය අවසානයේ කඩ හිමියාට දීමත්, ඉදිරි කාලය තුළ නැවතත් එලෙස සිදු කරනු ලැබීමත් දැකිය හැකිය. එය සෑම

නොලැබී යාම, නව කාණ්ණික ක්‍රම භාවිතය දුර්වල වීම, වියදම් අධික බව, ලබා ගත් ණය නිසි ලෙස පරිහරණය නොකිරීම, නිලධාරීන්ගේ දුර්වලතා ඒ අතර ප්‍රධාන වේ.

ණය සඳහා ඇති ඉල්ලුම වැඩි වූ විට එය පොලී අනුපාතය ඉහල දැමීම සඳහා බලපානු ලබයි.

විටම ණය සපයන පුද්ගලයාට වාසි සහගත ලෙස සිදු වන අතර ණය ගැනියා තම තවත් ණයගැනී භාවයේ ආගාධයට තල්ලු වේ. මෙහි අහිතකර ප්‍රතිඵලයක් රැසකි. එනම් තමා ගොවියෙකු නම් අස්වනු වෙන් පුද්ගලයෙකුට අලෙවි කල නොහැක. ලැබිය යුතු ආදායම අඩුවීම හා කේවල් කිරීමේ හැකියාව නැති වී යාම දැකිය හැක. මෙය ග්‍රාමීය ණයගැනී භාවයේ මූලික ගැටළුවකි.

මේ ආකාරයේ පසුබිමක් තුළ ග්‍රාමීය ජනතාවට මූල්‍ය පහසුකම් සැලසීමේදී සැලකිය යුතු වැදගත් කරුණක් වනුයේ බැංකු මගින් ණය පහසුකම් ජනතාවට ලබා දෙන්නේ නම් කෘෂි නිෂ්පාදන සම්බන්ධව පවතින අවිනිශ්චිත භාවය පිළිබඳ අවදානම දැරිය යුතු වීමයි. මන්ද නියඟය, ජල ගැලීම් වැනි ස්වාභාවික හේතූන් පදනම් කර ගෙන වගා පාලු වීම් ඇති වී ආදායම පහත වැටීම සිදු වේ. ණය ක්‍රම අසාර්ථක වීම සඳහා මෙය

පොදුවේ ගත් කල්හි බැංකු හා වෙනත් ආයතන ව්‍යාප්ත වීමත් සමඟ වර්තමානයේ විධිමත් අංශය වැදගත් වෙමින් පැවතිය ද අවිධිමත් අංශය තවමත් ප්‍රබල තත්ත්වයක පවතී. අවිධිමත් අංශය තුළ ගැටළු පැන නගිනවා මෙන්ම විධිමත් අංශය තුළ ද ණය ක්‍රම හඳුනා ගැනීමේදී ප්‍රායෝගිකව මුහුණ පෑමට සිදු වන ගැටළු සංකීර්ණ වේ. මෙම තත්ත්වය තුළ ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොලෙහි විධිමත් නො වන ණය මූලාශ්‍ර වලට තවමත් වැදගත් තැනක් හිමිව පවතී.

ග්‍රාමීය ආර්ථික සංවර්ධන ක්‍රියාවලියේ දී විශේෂ අවධානය යොමු කල යුතු අංශයක් ලෙස ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොල හැසිරීම සම්බන්ධයෙන් විධිමත් අංශය විසින් කල යුතු කාර්යයක් ලෙස මෙම අංශ දෙක අතර යම්කිසි සම්බන්ධතාවයක් ඇති කල යුතුය. ඒ තුළින් සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලැබිය හැකි වනු ඇත. එනම් විධිමත් බැංකු අවිධිමත් අංශය හරහා ග්‍රාමීය අංශය තුළට ඇතුළු විය යුතුය. එහිදී බැංකු කටයුතු පුළුල් කිරීමත්, ඉතුරුම් හා ණය ගනුදෙනු පිළිබඳව ජනතාව දැනුවත් කිරීමත්, අවිධිමත් ලෙස ගනුදෙනු වල යෙදී සිටින පුද්ගලයින් විධිමත් අංශය කෙරෙහි පෙළඹවීම තුළින් ග්‍රාමීය මූල්‍ය වෙළඳපොල දියුණු හා කාර්යක්ෂමව හැසිරවීමත් කල හැකි වනු ඇත. එය සාර්ථකව කළ හැකි වුවහොත් ග්‍රාමීය අංශයේ අධික පොලී සහිත ණය බරින් මිරිකී සිටින ජනතාවට එය ඉමහත් සහනයක් මෙන්ම ඔවුන්ගේ නිෂ්පාදන වැඩිකිරීමට ද හේතු වනු නොඅනුමානය.

කඩ හිමියන් එදිනෙදා අවශ්‍යතා සඳහා සපයනු ලබන මුදල් වලට අමතරව තවත් මුදලක් එකතු කිරීම සුලබ දෙයකි. එය බොහෝ විට කපටි ලෙස අදාල පුද්ගලයාගේ ණයට එකතු කරනු ලබයි.

ග්‍රාමීය ජනතාව තුළ දැකිය හැකි තවත් ලක්ෂණයක් ලෙස ණය සැපයීම පොලී නොවන වෙනත් බැඳීම් මත ද කරනු ලැබීම සඳහන් කළ හැක. මෙවැනි ණය සපයන්නන් අතර නැදැයින්, වෙළඳසැල් හිමියන් දැක්විය හැක. බොහෝ විට එදිනෙදා අවශ්‍යතා, උත්සව වැනි කටයුතු සඳහා දෙනු ලබන ණය මේ යටතේ ගත හැකිය. මෙහි දැකිය හැකි අහිතකර ලක්ෂණයක් නම් කඩ හිමියන් එදිනෙදා අවශ්‍යතා සඳහා සපයනු ලබන භාණ්ඩ වෙනුවෙන් අය කරනු ලබන මුදල් වලට අමතරව තවත් මුදලක් එකතු කිරීම සුලබ දෙයක් වීමයි. එය බොහෝ විට කපටි ලෙස අදාල පුද්ගලයාගේ ණයට එකතු

සෘජුවම බලපානු ලබයි. උදා: ග්‍රාමීය ණය ක්‍රමය හා නව කෘෂි කාර්මික ණය ක්‍රමය අසාර්ථක වීම සඳහා බලපෑ මූලික කරුණු වූයේ ගොවීන් ණය ආපසු ගෙවීම් පැහැර හැරීමයි. එයට හේතු වශයෙන් දැක්වෙනුයේ වගා පාලුවීම, ණය පිළිබඳ පැහැදිලි අවබෝධයක් නොමැති බව යන කරුණු ය.

අවිධිමත් අංශයේ මෙන්ම විධිමත් අංශය තුළ ණය ආපසු ගෙවීම පැහැර හැරීම සම්බන්ධව වර්තමානය තුළ දැකිය හැකි ගැටළු කිහිපයකි. අලෙවිකරණ මාධ්‍යයන් නිසි ලෙස සැකසී නොමැතිකම, කෘෂි යෙදවුම් වල මිල ඉහල යාම හා නිසි කලට

එස්. එම්. ඒ. සමරකෝන්
පර්යේෂණ හා පුහුණුකිරීමේ නිලධාරී
ගොවි කටයුතු පර්යේෂණ හා
පුහුණු කිරීමේ ආයතනය